

• هو الحکیم •

عنوان:

بررسی تاریخی واقعه غدیر

سخنران:

دکتر وحید باقر پورکاشانی

اللَّهُمَّ عَجِّلْ لِي لَوْلِيكَ الْفَرَجَ

مسئله‌ی غدیرخم در تاریخ، شیعه و سنی مطرح کردند که نبی اکرم در بازگشت از مکه، به منطقه‌ای به نام غدیرخم رسیدند، همین منطقه‌ای که مطرح شده و در آنجا توقف فرمودند و آن‌هایی که جلوتر از پیامبر بودند، فرستادند افرادی که برگردند و آن‌هایی که عقب بودند پیامبر منتظر بودند که آنجا بیایند و همه جمع شوند. جمعیت انبوهی بود، تا جایی که مورخین عامه، اعدادی رو در خصوص این جمعیت مطرح کردند از جمله، ابن جوزی در تذکرة الخواص صفحہ‌ی ۳۰، ایشان می‌نویسد که آن جمعیت صد و بیست هزار نفر بودند. در کتاب السیرة الحلبیة مال جناب حلبی از مورخین عامه هست، در جلد سوم صفحہ‌ی سیصد و هشت باب حجة الوداع، می‌نویسند جمعیت زیادی با نبی اکرم بودند که غیر از خدا کسی نمی‌داند.

یعنی آن قدر انبوه بودند که جمعیت قابل احصاء نبوده. اما می‌فرمایند که قول‌هایی گفته شده، بعضی اقوام گفتن چهل هزار نفر، قولی هست هفتاد هزار نفر، قولی هست نود هزار نفر و همین‌طور ایشان نام می‌برند ولی آن قدر جمعیت بوده که غیر از خدا نمی‌داند که این جمعیت چه مقدار بوده. این رو این ملای سنی نقل می‌کند. از ویژگی‌هایی که در خصوص غدیرخم بوده، در تاریخ آوردن که گرمای طاقت فرسایی بوده، خب در وسط بیابان زمین به قدری گرم و سوزان بود که مردم برای این که گرما بیشتر اذیتشون نکنه، در سایه‌ی شترها قرار می‌گرفتند، و بعضی پاهاشون می‌سوخت و این عبا‌ی خودش رو زیر پاهاش قرار داده بود که روی این ماسه‌ها اذیت نشه، این در مورد شرایط جوی غدیرخم بوده به مانند فردا روزی.

نبی اکرم دستور دادند که از جهاز شترها منبری درست بکنند، تا جوری این منبر بالا بیاد که تمام این مردمی که در این نقطه هستند، وجود نازنین نبی اکرم رو رؤیت کنند. حضرت وارد این بلندی می‌شند، جهاز شترها و شروع می‌کنند خطبه‌ی مهمی رو مطرح کردن، فرازهای عجیبی رو حضرت مطرح می‌کنن در خصوص معرفت خداوند و بعد از اون، در ارتباط با حق و حقوق خودشون نسبت به انسان‌ها مطرح می‌کنند و بعد تصریح می‌کنند به ولایت آقا امیرالمومنین علی علیه‌السلام دست امیرالمومنین رو می‌گیرند، آقا را بلند می‌کنن و ایشان رو برتر از همگان در علم، شجاعت، قضا و تمام فضائل معرفی می‌کنند و اعلام می‌کنند که مرگ من نزدیک است و به زودی شما رو ترک می‌کنم. بعد می‌فرمایند: «مَنْ كُنْتُ مَوْلَاهُ فَهَذَا عَلِيٌّ مَوْلَاهُ» هر که من مولای او هستم، علی مولای اوست.